Recurs la adevărul ştiinţific – Giorge Pascu

Ioan Dănilă*

Keywords: *complete philologist*; *founder of publications and institutions*; *specialist in suffixes*; *accuracy; distorted reception*

Ştiinţele filologice au cunoscut, în ţara noastră, inerentele faze de cristalizare a domeniilor investigate, pe care suntem datori a le evalua nu de la înălţimea achiziţiilor de care beneficiem în secolul al XXI-lea şi, deci, într-un alt mileniu, ci întorcându-ne în timp, cu înţelegere şi cumpătare, către începuturile respectivelor tematici. Unii dintre pionierii ştiinţelor umaniste s-au detaşat prin particularităţi temperamentale cărora puţini cercetători ai fenomenului cultural în ansamblu le-au acordat necesara atenţie. Giorge Pascu (1 decembrie 1882, Bacău – 16 aprilie 1951, Zlatna, jud. Alba) este unul dintre cei care au avut parte de o receptare inegală, cauzată în general de un sistem de principii umane aplicate „fără rest", răsfrânte asupra portretului său printre contemporani, dar, din nefericire, şi printre cei ce i-au urmat. Cine are răbdarea de a-i parcurge măcar parţial opera filologică va trăi revelaţia întâlnirii cu un cărturar de frunte, care şi-a asumat crezul „zidirii prin cuvânt" (cf. Dănilă 2013).

Am cercetat, în ultimii ani, lucrările publicate de Giorge Pascu ori lăsate în manuscris, de la lingvistică la istorii literare şi de la folclor la traduceri. Mi le-a pus la dispoziţie, la Târgu-Mureş, profesoara Corina Tîrnăveanu, fiica universitarului ieşean. Anual, începând cu 2007, am participat cu comunicări la simpozioanele ştiinţifice organizate de Universitatea „Petru Maior" din Târgu-Mureş, urmate de utile întrevederi şi dialoguri cu fosta profesoară de limba şi literatura română de la Colegiul Naţional „Al. Papiu-Ilarian". Concluzia la care am ajuns este că Giorge Pascu merită un loc de cinste în filologia românească şi că A. Philippide, conducătorul tezei sale de doctorat, avea dreptate să solicite premierea lucrării *Sufixele româneşti* (1916), considerând-o

> o lucrare de mare valoare, precum ar fi de dorit să existe şi pe terenul altor limbi, mai de demult şi cu mai multă competenţă studiate decât limba noastră; […] Lucrarea de faţă este atât de completă, atât de amănunţită şi în aceeaşi vreme atât de sistematică, încât trebuie să ne simţim fericiţi că s-a găsit un român care s-o poată duce la capăt (Philippide 1916: III)[1].

* Universitatea „Vasile Alecsandri", Bacău, România.

[1] Lucrarea a fost premiată „cu 5000 de lei aur".

BDD-V4914 © 2018 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:59:58 UTC)

1. Lingvistul

Deşi biografia profesională a lui Giorge Pascu include primordial componente ţinând de domeniul literaturii (a fost cel dintâi profesor de istoria literaturii române vechi la Universitatea din Iaşi), o contribuţie mai însemnată o are în planul ştiinţelor limbii.

Lucrarea *Sufixele româneşti*, prima de asemenea dimensiuni şi structurare din câte au apărut la noi, ne-a determinat să-l considerăm întemeietorul sufixologiei româneşti. Din 1916 şi probabil încă multă vreme, lingviştii vor utiliza cartea (aflată acum şi pe internet) ori de câte ori tratează tema formării cuvintelor în limba română. Pentru aceasta, D. Macrea îl aşază printre „lingviştii români de prestigiu", alături de „O. Densusianu, I.-A. Candrea, Ilie Bărbulescu, N. Drăganu ş.a." (Macrea 1973: 146–147). La Iaşi, în zilele noastre, coordonatoarea unui proiect ştiinţific de profil – Cristina Florescu, de la Institutul de Filologie Română „A. Philippide" – ne-a precizat, într-un scurt interviu, că *Sufixele româneşti* a fost sursa bibliografică de bază în cercetarea întreprinsă de colectivul de lucru (cf. Dănilă *et alii* 2008). A. Philippide consemnează şi riscurile temei abordate de Giorge Pascu:

> Este cu neputinţă ca într-un asemenea vast material să nu se găsească lucruri controversate, asupra cărora lectorii să poată avea cutare ori cutare altă părere. Dar sunt sigur că oricare filolog se va ocupa cu limba românească va avea totdeauna pe masa lui de lucru opera cuprinsă în acest manuscris, pentru a o consulta la tot momentul, şi va fi recunoscător Academiei Române că a publicat-o (Philippide 1916)[2].

Subdomeniile în care este citată, de-a lungul timpului, lucrarea sunt numeroase: lexicologie, istoria limbii române, limba română literară, dialectologie, etimologie, toponimie, onomastică, terminologie, gramatică, cultivarea limbii, folclor ş.a.

Dialectologia este un domeniu prioritar în planul preocupărilor lui Giorge Pascu: în 1913 devine docent în filologia română „cu specială privire la dialectologia românească", iar peste opt ani îl găsim titular al primei catedre de istoria literaturii române vechi şi dialectologie la Universitatea ieşeană. Aprecierea la adresa *Sufixelor macedo- şi megleno-române de origine neogreacă* („Analele Academiei Române", 1913) vine tot din partea lui A. Philippide:

> Scrierea domnului doctor G. Pascu este, într-un cuvânt, produsul unei minţi înzestrate cu toate cunoştinţele de metodă şi de fapte cât se pot cere chiar din

[2] Exemplarul din *Sufixele româneşti* aflat la Biblioteca Institutului de Filologie Română „A. Philippide" al Academiei Române – Filiala Iaşi a devenit aproape inutilizabil datorită foarte numeroaselor consultări.

BDD-V4914 © 2018 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:59:58 UTC)

partea celor mai dificili unui candidat la o docenţă universitară pentru filologia română[3].

În 1925, apare la Iaşi *Dictionnaire étymologique macédoroumain* (I. *Les éléments latins et romans;* II. *Les éléments grecs, turcs, slaves, albanais, germaniques, hongrois, néologismes, créations immédiates, obscures*), utilizat, de exemplu, în demonstrarea latinităţii limbii române. Din păcate, Giorge Pascu este aproape inexistent în *Tratatul de dialectologie românească* (Craiova, Editura „Scrisul Românesc", 1984), la secţiunile rezervate macedoromânei/ aromânei şi meglenoromânei.

Istoria limbii române l-a preocupat pe Giorge Pascu în măsura în care îşi propusese să demonstreze contactele românei cu limbi ale popoarelor învecinate. *Lateinische Elemente im Rumänischen* (în „Archivum Romanicum", VI, 1922, şi VII, 1923) sau *Beiträge zur Geschichte der rumänischen Philologie* (Leipzig, 1920) i-au slujit lui Al. Ciorănescu pentru dicţionarul etimologic (v. Ciorănescu 2001), iar Al. Rosetti, „cel mai asiduu cercetător al limbii din secolul al XVI-lea" (Istrate 1970: 19), identifică materialul nou adus de Giorge Pascu în *Rumänische Elemente in den Balkansprachen* (cf. Rosetti 1986). Modelul rămâne A. Philippide: „Giorge Pascu este tributar profesorului său şi atunci când susţine că limba literară nu era încă definitiv închegată" (Istrate 1970: 173). Cât priveşte formarea limbii române, este adeptul totalităţii influenţelor: „Limba comună românească, adică limba pe care o scriu, o vorbesc şi o înţeleg toţi românii din stânga Dunării, se formează din toate dialectele dacoromâne" (*ibidem*).

Pentru o parte dintre lingvişti, Giorge Pascu este un etimolog înainte de toate. Într-adevăr, a publicat, în intervalul 1904–1909, în „Arhiva" şi „Viaţa românească", articole de profil, reunite în 1910 în broşura *Etimologii româneşti*[4]. Tratatul *Istoria limbii române*, volumul al II-lea se foloseşte de trei lucrări ale lui Giorge Pascu, dar la bibliografie apar doar două: „Pascu DEMR// G. Pascu, *Dictionnaire étymologique macédoroumain*, I-II, 1925" şi „Pascu, *Suf.*// G. Pascu, *Sufixele româneşti*, Bucureşti, 1916". Cicerone Poghirc, cel ce a redactat subcapitolul „Influenţa autohtonă", citează pentru originea din substrat a cuvântului *brândză* „G. Pascu, *Beiträge zur Geschichte der rumäniscen Philologie*, Leipzig, 1920, p. 8, şi ARIX, p. 324" (ILR 1969: 354)[5]. Comentarii etimologice în care este citat Giorge Pascu aparţin lui Al. Ciorănescu, Ion Popescu-Sireteanu, Vasile Bogrea, Theodor Hristea, Florica Dimitrescu ş.a.

Toponimistul Giorge Pascu trebuie judecat atât prin ceea ce a publicat în ultima parte a vieţii, cât şi prin proiectele devenite manuscrise. Lucrarea

[3] A. Philippide, referat pentru obţinerea docenţei de către profesorul Giorge Pascu, înaintat Ministerul Instrucţiunii la data de 22 aprilie 1913, cf. Arhivele Statului Iaşi, fond Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" – Facultatea de Litere, dosar 3/1914, f. 3, *apud* Ivănescu 1983.

[4] Aceasta nu a înseamnat un capăt de drum, el continuând să facă cunoscute observaţiile sale privind etimologia unor cuvinte, adesea în contradictoriu.

[5] *Beitrage…* nu apare la bibliografie; *AR* este sigla pentru „Archivum Romanicum", Florenţa-Genova.

BDD-V4914 © 2018 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:59:58 UTC)

Toponimie românească, din 1939, ca şi un studiu în limba franceză din 1942 (*La route Iaşi – Galaţi – Bazargic – Provadiia – Constantinopole et Iaşi – Hotin au XVIII-e siècle*, cu subtitlul *Étude de toponymie roumaine*) combină două orientări în tratarea subiectului: cea pur lingvistică şi, respectiv, cea documentar-turistică. Corina Tîrnăveanu ne-a pus la dispoziţie manuscrisul lucrării *Toponimia Transilvaniei*, redactată la Zlatna, cu punct de plecare în cartea lui Eduard-Albert Bielz *Handbuch der Landeskunde Siebenbürgens: eine physikalisch-statistisch-topographische Beschreibung dieses Landes* (Hermannstadt [Sibiu], 1857). Am depus eforturi mari pentru a descifra conţinutul, ceea ce ne-a determinat să amânăm publicarea lucrării.

Giorge Pascu-lexicologul este de recunoscut în manuscrisul *Les noms des plantes en roumain*, la care lucra din 1926 şi din care a publicat nouă articole în reviste din ţară şi din străinătate. Iorgu Iordan îl aşază printre botaniştii-lingvişti/zoologii-lingvişti (sintagmele îi aparţin), enumerând autori şi titluri pentru limba română: F. Damé, S.-Fl. Marian, Zach. Panţu, Gr. Antipa şi Tudor Pamfile. Fostului său elev îi alocă o secvenţă distinctă:

> Ca cercetare strict lingvistică în această direcţie trebuie citat G. Pascu, *Nume de plante*, în R[evista] cr[itică] III (1929) şi urm. (fragmente dintr-o lucrare de proporţii mari, pe care autorul a terminat-o, fără s-o poată publica în întregime înainte de a muri) (Iordan 1962: 79).

Interesul pentru dicţionarul-tezaur al limbii române a apărut încă din studenţie. Atunci a publicat, în „Arhiva Societăţii Ştiinţifice şi Literare din Iaşi" (XVI, 1905), studiul *Limba comună şi „Dicţionarul" nostru.* Un an mai târziu, cele 12 pagini au fost tipărite separat, pentru o mai bună circulaţie a opiniilor sale privind motivele abandonării proiectului de către A. Philippide: acesta „cu nici un preţ n-a vrut să cedeze pretenţiei antiştiinţifice [a Academiei – n.n.] de a suprima neologismele din dicţionar" (Pascu 1906: 10). Un alt motiv îl constituie inacceptarea obiecţiei privind numărul de „citaţii" (contexte). A. Philippide a extras din texte circa un milion de contexte. Tot pe linie lexicografică se impune a fi menţionată prezenţa lucrărilor *Despre cimilituri* (1911) şi *Sufixele româneşti* (1916) între sursele bibliografice ale *Dicţionarului limbii române* (DLR).

Ortograful Giorge Pascu se vădeşte în studiile pe această temă, precum şi în recenziile la lucrări din domeniu. O sinteză bibliografică apărută în 1970, *Ortografia românească*, consemnează aceste titluri, însoţite de rezumate. Temele abordate sunt introducerea alfabetului latin şi reformele ortografice iniţiate de Academia Română în 1904 şi 1932. Giorge Pascu intuieşte cauza distorsiunilor în abordarea normei lingvistice: „La Academie se lucrează ortografia cu poeţi şi militari, numismaţi şi astronomi şi apoi se votează" (*apud* Dumistrăcel 1993: 79).

Fără a fi un gramatician propriu-zis, Giorge Pascu se ocupă de contribuţiile primilor noştri autori de lucrări de acest tip. Recenzând (în „Convorbiri literare", CVI, iunie 1924, pp. 437–445) *Observări sau băgări de seamă asupra regulilor şi orânduielilor gramaticii româneşti*, de Ienăchiţă Văcărescu (Râmnic şi

BDD-V4914 © 2018 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:59:58 UTC)

Viena, 1787), acesta îi subliniază datele unui act de pionierat (de exemplu, autorul este cel dintâi care tratează despre genul neutru în gramatica limbii române).

2. Literatul

A doua operă de rezistenţă (după *Sufixele româneşti*) a lui Giorge Pascu este teza sa de doctorat, *Despre cimilituri* (1909; 1911), ceea ce l-a situat printre cercetătorii reprezentativi ai acestei specii. Istoricii folcloristicii îl recunosc drept „autorul primelor exegeze filologice şi stilistice asupra ghicitorilor româneşti" (Datcu, Stroescu 1979: *s.v.*), iar A. Philippide scria în raportul său de coordonator al tezei: „Am constatat cu mulţumire că este o lucrare de mare valoare, care va face onoare atât autorului, cât şi universităţii noastre", mai precis, este „un studiu atât de complex şi de original asupra cimiliturilor româneşti, precum, după ştiinţa noastră, un altul nu există asupra aceluiaşi subiect în nicio literatură" (Pascu 1909)[6].

Contribuţia lui Giorge Pascu în planul istoriei literaturii române este substanţială. Au recunoscut-o criticii şi istoricii literari şi a fost consemnată în numeroase lucrări de sinteză (dicţionare, enciclopedii, istorii ale literaturii române). Principiul care l-a călăuzit în această lungă întreprindere a fost cel al optimizării relaţiei student–profesor. Situaţia ideală este aceea când învăţăcelul are la îndemână nu doar notiţele de la un curs, ci tipăritura ca atare. Necesitatea cursului multiplicat este cu atât mai stringentă cu cât conţinutul acestuia este preponderent informativ, cu date precise şi cu puţine posibilităţi de interpretare personală.

În 1921, la 400 de ani de la redactarea *Scrisorii lui Neacşu* din Câmpulung, considerat primul text scris în limba română, Giorge Pascu tipăreşte *Istoria literaturii şi limbii române în secolul XVI* (Bucureşti, Editura „Cartea Românească"). După un an, apare *Istoria literaturii române din secolul XVIII*, diferită de precedenta prin renunţarea la sfera lingvistică. În 1923, autorul încheie manuscrisul unei noi cărţi, rezervată secolului al XVIII-lea, dar care va vedea lumina tiparului peste trei ani. Acest al patrulea volum a fost organizat pe patru secţiuni: „Cronicarii moldoveni şi munteni", „Viaţa şi operele lui Dimitrie Cantemir", „Epoca lui Clain, Şincai şi Maior", respectiv „Scriitori bisericeşti şi romanele populare". Totul s-a întemeiat pe un volum de muncă impresionant: „Cărţile *citate* de mine în bibliografie au fost şi *cetite*" (Pascu 1921: 175), notează autorul. Urmările sunt vizibile în aprecierile posterităţii. Dan Zamfirescu îl plasează într-o succesiune cronologică a cărturarilor întemeietori („Cipariu şi Sbiera, Densusianu şi Philippide, G. Pascu, Sextil Puşcariu, N. Cartojan şi Ştefan Ciobanu au edificat o disciplină ştiinţifică" (Zamfirescu 1971: 12) – literatura română veche), iar Corneliu Vadim Tudor gustă roadele îngemănării limbă-literatură:

[6] S-a remarcat că „singurul lingvist român asupra căruia [A. Philippide] a exprimat în scris o apreciere favorabilă a fost elevul său Giorge Pascu" (Macrea 1978: 197).

BDD-V4914 © 2018 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:59:58 UTC)

> Într-o lucrare lăudabilă care ar putea fi retipărită urgent şi fără probleme, Giorge Pascu analiza vremea în care a pătruns la noi alfabetul chirilic, ca şi intercalările de litere în varii documente, trăgând concluzia: „Stabilirea timpului când s-a introdus la noi alfabetul chirilic constituie în acelaşi timp şi un argument că Românii au scris româneşte încă din secolele XIII şi XIV" (*Istoria literaturii şi limbii române din secolul XVI*, Bucureşti, *Cartea Românească*, 1921) (Vadim Tudor 1986: 296)[7].

Preocupările lui Giorge Pascu s-au extins către detaliile biografice ale unei opere literare sau către editări/reeditări. Sunt cunoscute variantele din 1933 şi 1939 ale operei lui Ion Creangă, cea de-a doua purtând specificaţia „Ediţie adevărată".

Ca şi în cazul „Istoriei…", universitarul ieşean se lasă sedus de împlinirea a 200 de ani de la moartea lui Dimitrie Cantemir şi traduce din limba latină „Descriptio Moldaviae" (1923), „una dintre cele mai importante cărţi din trecutul nostru" (Pascu 1923: VI).

Prestaţiile de conducător de publicaţii („Revista critică") ori de instituţii (Biblioteca Centrală Universitară Iaşi) au fost însoţite de un program strategic, încheiat cu unele rezultate notabile. O situaţie oarecum aparte o prezintă calitatea de director (1927–1932) al Institutului de Filologie Română din Iaşi. În toamna lui 2017, Institutul (care din 1933 a primit numele „A. Philippide") a sărbătorit 90 de ani de la înfiinţare şi a evocat, printre alţii, pe primul său director – Giorge Pascu.

Pasionat de adevărul ştiinţific până la sacrificiu de sine, luptător înverşunat al impunerii cu orice preţ a valorii, Giorge Pascu a avut nenorocul de a traversa, probabil, cele mai furtunoase paliere din istoria naţională, inclusiv din destinul învăţământului superior de la noi. Cel ce se apleacă cu bună intenţie asupra scrisului său va fi răsplătit de bucuria intelectuală transmisă de „un reprezentant de seamă al filologiei româneşti din prima jumătate a veacului al XX-lea" (Dănilă, Târnăveanu 2015: 261).

Bibliografie

Ciorănescu 2001: Alexandru Ciorănescu, *Dicţionarul etimologic al limbii române*, Bucureşti, Editura „Saeculum I.O.".

Datcu, Stroescu 1979: Iordan Datcu, S.-C. Stroescu, *Dicţionarul folcloriştilor. Folclorul literar românesc*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică.

Dănilă 2013: Ioan Dănilă, *Giorge Pascu sau zidirea prin cuvânt*, în Iulian Boldea, Cornel Sigmirean (eds), *Contemporary Perspectives on European Integration between Tradition and Modernity*, Târgu-Mureş, Editura Universităţii „Petru Maior".

Dănilă, Tîrnăveanu 2015: Ioan Dănilă, Corina Tîrnăveanu, *Ştiinţă şi destin – Giorge Pascu*, Bacău, Editura „Egal".

[7] Exemple de cuvinte atestate chiar cu secole înainte de înregistrarea din Dicţionarul Academiei pot fi găsite în Mihăilă 1974.

BDD-V4914 © 2018 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:59:58 UTC)

Dănilă *et alii* 2008: Elena Dănilă, Cristina Florescu, Laura Manea, Marius-Radu Clim, *DTLR[d]. Baza lexicală informatizată: derivate în „-ime" şi „-işte"*, Iaşi, Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza".

Dumistrăcel 1993: Stelian Dumistrăcel, *Lupta în jurul literei **â** şi demnitatea Academiei Române*, Iaşi, autoeditare.

ILR 1969: *Istoria limbii române*, II, Bucureşti, Editura Academiei.

Iordan 1962: Iorgu Iordan, *Lingvistica romanică (evoluţie, curente, metode)*, Bucureşti, Editura Academiei.

Istrate 1970: Gavril Istrate, *Limba română literară*, Bucureşti, Editura „Minerva"

Ivănescu 1983: G. Ivănescu, *Al. Philippide, profesor*, „Convorbiri literare", Iaşi, serie nouă, anul LXXXIX, nr. 7 (1163), iulie 1983.

Macrea 1973: Dimitrie Macrea, *Limbă şi lingvistică română*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică.

Macrea 1978: Dimitrie Macrea, *Contribuţii la istoria lingvisticii şi filologiei româneşti*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică.

Mihăilă 1974: G. Mihăilă, *Dicţionar al limbii române vechi (sfârşitul sec. X – începutul sec. XVI)*, Bucureşti, Editura Enciclopedică Română.

Pascu 1906: G. Pascu, *Limba comună şi „Dicţionarul" nostru*, Iaşi, Tipografia Editoare „Dacia".

Pascu 1909: G. Pascu, *Despre cimilituri. Studiu filologic şi folkloric*. Teză de doctorat, Iaşi, [Editura] „La autor", 1909, „Prefaţă".

Pascu 1916: G. Pascu, *Sufixele româneşti*, Bucureşti, Librăriile Socec & Co.

Pascu 1921: G. Pascu, *Istoria literaturii şi limbii române în secolul XVI*, Bucureşti, Editura „Cartea Românească".

Pascu 1923: Giorge Pascu, *Introducere* la „Descrierea Moldovei", de Dimitrie Cantemir, Bucureşti, Editura „Cartea Românească".

Philippide 1916: A. Philippide, *Raportul Comisiunii Premiului „Năsturel" din 1915 asupra manuscriptului cu subiectul: „Sufixele de formarea cuvintelor în limba română" studiate din punctul de vedere al formei, al sensului şi al originilor*, în Pascu 1916.

Rosetti 1986: Al. Rosetti, *Istoria limbii române*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică.

Vadim Tudor 1986: Corneliu Vadim Tudor, *Mândria de a fi român*, Bucureşti, Editura „Sport-Turism".

Zamfirescu 1971: Dan Zamfirescu, *Valoarea şi actualitatea literaturii române vechi*, „Ateneu", Bacău, serie nouă, anul VIII, nr. 1 (78), ianuarie 1971.

Return to the Scientific Truth: Giorge Pascu

Our work is meant to bring again to discussion the peculiar case of Giorge Pascu in the Romanian Philology. Generally, this subject is based on the disagreement between the scientific side of the university professor in Iaşi, that of a literary historian, a folk art specialist, a translator and editor, a dialectologist and Romanian language historian, a specialist in etymology and suffixes, a lexicographer and grammarian, a publisher, on the one side and, on the other side, his human behaviour. Unfortunately, this second component prevailed in the judgement and appreciation of the language specialist so as by the end of the last century his scholarly contribution was incorrectly and superficially evaluated. The authors of some lexicographical works

BDD-V4914 © 2018 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:59:58 UTC)

(dictionaries, encyclopaedias, lexicons) could not get rid of the labels imposed on Giorge Pascu by Lucian Predescu (in "«Giorge» Pascu and the history of the Romanian literature or a university worthless person" – a brochure published at Turnu-Severin in 1932) or by a group of university professors in Iaşi, who published a similar brochure entitled "A sad and miserable case: «Giorge» Pascu" (Iaşi, 1937).

In reality, the intellectual Giorge Pascu (born in Bacău, 1 December 1882 and dead in Zlatna, Alba, 16 April 1951) proved throughout his life a fruitful creativity which should range him among the most famous Romanian philologists. This paper intends to develop and support this statement.

As far as the folk studies – his PhD research ("About popular sayings and proverbs. A philological and folk culture study", 1909) – is concerned, but also in lexicology ("Romanian suffixes", 1916) or in dialectology ("Dictionnaire étymologique macédo-roumain", 1902-1905), he demonstrated to be an initiator of a system and ideas in a period when these disciplines were quite new. The literary histories of the 16th–18th centuries, these studies on chronical writers and in the Şcoala Ardeleană, his translations of Dimitrie Cantemir's "Descriptio Moldaviae", the publication of "Revista critică" etc. are the work of a scholar whose slogan was "Accuracy and Integrality". As for his administrative preoccupations, he reorganized and led the University Library of Iaşi and scientifically, he founded and directed (1927–1928) the Institut of Romanian Philology (renamed "A. Philippide"). In this context, a reevaluation of Giorge Pascu within the Romanian science and culture is necessary.

BDD-V4914 © 2018 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 22:59:58 UTC)